

BURMAN

Koninginnelach

He is het eigenlijk met Friso? Overmorgen is het Koninginnedag en het lijkt mij dat het bijna onverdragelijk moet zijn voor Hare Majesteit mandag de hele dag te lachen en zwaaien en vrolijkheid te veinzen met de rest van de familie. Terwijl ze weet dat al die mensen zich afvragen hoe het toch met haar zoon is? Over wie al weken geen nieuws meer is. Waaronr eigenlijk niet? Hij ligt daar in een Londens ziekenhuis en er is geen krant en geen journal meer die nog aandacht aan hem schenkt, voor zover ik weet. Geen foto van Mabel die op bezoek gaat, of mans die even komt overvliegen. Of is hier ook radiostrite van kracht, tot hij de ogen opent? De Majesteit weet natuurlijk best dat al die mensen tegen wie ze maandag in Veendaal en Rheden lacht en naar wie ze zwaait, intussen denken: welke knop heeft zij moeten omzetten om de Oudhoilandse oogen en de plaatselijke majorete-vereniging en het stegenollen en het breakdansen en het jongentheatrkoor en het bejardenkoekhappen en het vandelzwalen voor kleuters en het hondendmeier figurzagen voor blinden en de demonstraties

'Hebt u die appelmoes zelf gemaakt?'

De drie plaatselijke alcoholon en de harmonie en de vrijwillige brandweer en het levend ganzenbord door de bewoners van het christelijk gereformeerde gezinsvervangende tehuis Soli Deo Gloria met enorm enthousiasme te aanschouwen? En daar dan nog af en toe een vraag over hebben. Heeft u die appelmoes zelf gemaakt? En welk merk theezakjes is nu het best geschikt voor uw hobby?

Ze weet ook dat al die mensen die ze aansprekt en die worden aangesproken, strenge orders hebben gekregen van de organiserende organisatieverenigingen en van de Rijksvoorlichtingsdienst. Denk er om, als iemand van de koninklijke familie een praafje met je maakt...: niet vragen naar Friso! En in die omstandigheden moet ze doen alsof er geen vuilje aan de lucht is, dat het oranjezomrfe met zo vrolijk schijnt als al die jaren hiervoor. En vriendelijk ghimlachen als mensen achter de hekken haar een knuffel en een tekening met 'beterschap' voor haar zoon in handen willen drukken, omdat ze zo veusz met haar meeleven. En dat ze dan niet mag roepen: 'Lazer op met je teddyberen en die stomme tekening!' NU EVEN NIET!!!

Of is het gewoon werk? Another day at the office? Zoals ook een machinestuurwerker weer naar de fabriek gaat en zijn leven weer oppakt als een van zijn kinderen in coma in een ziekenhuis ligt en waarschijnlijk nooit meer bij bewustzijn komt? Maar een machinestuurwerker hoeft niet overal in het land met een vrolijk gezicht dingen te openen, linten door te knippen en bevriende statuhooften te ontspanen. Die hoeft 's ochtends niet die ghimlach in zijn gezicht te betelen omdat tienaltien camera's op hem zijn gericht, die elke emotie en elke vermoedheid genadeloos willen registreren.

Aruba. Tropisch eiland

onder de zon. Sinds 1986

een 'apar' land binnen het

Koninkrijk der

Nederlanden. 104.000

inwoners. Lustoord, met

een uiterst wrange en

perverse bijklank. Kinderen

zijn er massaal slachtoffer

van incest, verkrachting en

misbruik. De Apeldoornse

kinderpsychater Rita

Zecher werkt twee jaar op

Aruba, loopt vast op een

'onzichtbare muur' en

vertrekt ziek van ellende.

Ze luidt nu de noodklok

met een schokkend boek

over haar ervaringen. „Het

is tijd dat de slachtoffers

hulp van buitenaf krijgen.”

door **Anne Boer**

anneboer@estefactor.nl

Kinderpsychiater Rita Zecher. „De uitdrukking op de kindergesichten zal

Rita Zecher Enahoro (59) is een vrouw van de wereld. Ze spreekt zes talen. Ze wordt geboren in Berlijn, groeit op in Antwerpen, studeert geneeskunde in Brussel, is huisarts op Tenerife en in Antwerpen. Promoveert op kindepsychiatrie in Berlijn.

In 2008 biedt Nederland haar de kans een jeugdruim waar te maken. Werken en leven op een Caribisch eiland, Aruba. Ze veruilt een baan in Den Haag en omgeving voor een functie als kinderpsychiater in een ziekenhuis op Aruba. Als alleenstaande moeder emigreert ze met haar twee jongste kinderen uit haar tweede huwelijk.

Ze schrikt van wat ze aantreft. Nergens heeft ze zoveel misbruik van kinderen aangetroffen. „De uitdrukking op de kindergesichten zal ik nooit vergeen. Die zit vol walging van het leven.“ Ze wil het kwaad bestrijden, maar merkt al snel dat ze tegen onzichtbare muren aanloopt. Aangiften worden niet verwerkt bij de politie, dossiers blijven liggen en slachtoffers krijgen geen bescherming. Geen arts op Aruba breekt zijn medisch geheim om een misbehandeld kind te redden. Ze zijn bang voor represailles en gevangenisstraf. Rita doet het wel... „Op het moment dat een kinderpsychiater misbruik vaststelt, met name seksueel misbruik of geweld, isgens het kind „moet hij zijn medisch geheim breken om het kind te beschermen.“

Ze wordt gevaarschmd voor de mogelijke gevolgen. Het kan haar een gevangenisstraf opleveren. „Nederlandse wetten gelden daar niet. Ze staat op meerdere fronten aldaar. Ze is de enige kindepsychiater op het hele eiland.

De verhalen die ze hoort, zijn vreselijk. Neemt Nina, een meisje van vijftien. Ze wordt vanaf haar vierde jaar daggelijks misbruikt door haar stiefvader. Hij nodigd daarbij ook vrienden uit om mee te doen. Nina doet aangifte. De politie luistert de verdachte af en heeft op tape staan dat hij een vriend belt om zijn dochter te misbruiken, maar de zaak komt niet van de grond. Het gebeurt overal zelfs in een volle bus.

CarinaVal wordt dagnlang uitbundig gevraagd. Na negen maanden krijgen veel tienermeisjes een baby. Rita noemt ongewenste zwangerschappen een bijwerking van het carnaval. De baby's worden later opgevangen door moeders, grootmoeders of overgrootmoeders, die ook jong kinderen kregen.

Het katholieke geloof en de wet op Aruba verbieden abortus. Ook verkrachte, getrouwde vrouwen worden niet beschermd. „Het mateeriele tiensers moeten hun kind krijgen.“ Dat ze verkracht werden, dat wordt al hun eigen schuld gezien of als Gods wil.

Volgens Rita vinden Antubanen het erg als kinderen onder twaalf jaar seksueel worden misbruikt. Boven de twaalf stellen ze het kind hiervoor verantwoordelijk.

„Als een slachtoffer ondanks alle ellende bij

hun misbruiker blijven, concludeert de politie dat het slachtoffer het zelf wil. De politie erkent niet dat zo'n kind wat betreft zijn leefstijl geen andere keus heeft.“

Rita probeert dat beeld te veranderen door openlijk te praten over seksueel misbruik.

Ze zwengelt de discussie aan. Koepij op toevolgving van daders en bescherming van slachtoffers. „Elk seksueel misbruik veroorzaakt een trauma. Een kind dat pijn heeft, ontvankelijk angst en We moeten er over praten. Anders dreigt het een epidemie te worden.“ Rita omschrijft de overtreffende trap van het grote kwaad. Mannen die kinderen willen misbruiken gaan niet alleen op vakantie op Aruba. Ze gaan er zelfs wonen. „Ik hoorde verschrikkelijke verhalen over dat soort mannen die een vrouw zwanger maken, de vrouw wegsuren en het kind voor zichzelf houden.“ Het grootste probleem is dat veel mensen niet durven te getuigen en dat rapporten over het misbruik, blyvoorbreed die van Rita, niet sericus worden genomen.

Rita kan het niet aanzien, maar haar inzet voor de kinderen wordt met verbazing ontvangen. Nog nooit heeft een kindepsychiater op Aruba seksueel misbruikdelde kinderen ontvragen, laat staan een rapport al hun eigen schuld gezien of als Gods wil.

Volgens Rita vinden Antubanen het erg als kinderen onder twaalf jaar seksueel worden misbruikt. Boven de twaalf stellen ze het kind hiervoor verantwoordelijk. „Als zoveel gevallen van seksueel misbruik

gezien. Niet in Duitsland, waar ik zes jaar heb gewerkt en niet in Den Haag, waar ik ongeveer een casus per maand of minder heb gezien.“

Van de tien misbruikte kinderen zijn er acht tussen drie en vier jaar en twee boven de twaalf. De slachtoffers zijn soms baby. Het meeste misbruik (90 procent) is bijvervolging van daders en bescherming van

nen families zelf, maar het gebeurt ook op straat en treft jongens en meisjes. De verdachten komen uit alle lagen van de bevolking. Rita krijgt ook te maken met zaken waarbij een medewerker van een kinderopvangtehuis, een politie-inspecteur, een leraar en zwervers verdachten zijn.

Door het optreden van Rita gaan Kranten op Aruba schrijven over de wantoestanden. Er komt een witte mars tegen seksueel misbruik van kinderen. Meer en meer families melden zich met hun misbruikte kinderen bij de politie, de Voogdijraad, de kindertsen en bij Rita. Zelfs bejaarde patiënten stormen hun hart uit. „Voor het eerst durven ze te vertellen over het misbruik in hun jeugd.“

Rita geloof de kinderen. „Het slachtoffer moet worden geloofd, tot het tegendeel is bewezen. Volgens de haister Amerikaanse statistieken spreekt meer dan 86 procent van de kinderen, die aangaven dat ze zijn misbruikt, de waarheid. Volgens sommige studies zelfs meer dan 94 procent.“ De slachtoffers krijgen nauwelijks bescherming. Ook niet in het ziekenhuis. Er is

geen gevatervrije zone. De Voogdijraad heeft geen plaatsingsmogelijkheden voor kinderen die jarenlang verwaarloosd en misbruikt zijn. „Tot voor kort was de belangrijkste opvangplaats in het weekeinde gestolen. Moesten de kinderen in het weekeinde weer naar huis, naar de plek waar ze mishandeld worden.“

angzaam maar zeker kruip de voortdurende driging die haar voort oplevert Rita onder haar huid. Ze vraagt zich soms zelfs af of ze vermoord kan worden.

Op Aruba hebben ze geen hoge pei op van kindepsychiatrie. En misbruik is al helemaal een taboe. Sommigen zeggen zonder schaarnte zelfs dat de kinderen het 'best leuk vinden met rijpe mannen'. In boze gesessen geloven veel mensen wel. „Ik vertel dat ik er niet aan twijfel dat boze gesen echt bestaan, maar dat in het geval van dit meisje de boze gees waarschijnlijk een vijfdeplussert is, een dronkenschap die kinderen schendt.“

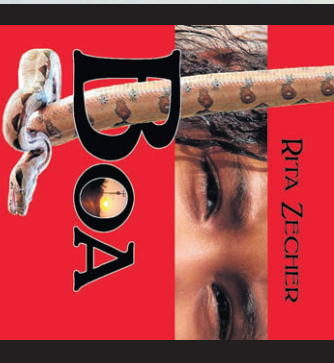
Seksueel misbruik, drugs- en alcoholgebruik. Achter de façade van tropisch paradijs schuilt veel ellende. „Er is veel huiselijk geweld doordat ouders niet weten hoe ze kinderen moeten opvoeden. Veel Antubaanse tieners hebben weinig toekomstplannen. Veel ouders zijn gefrustreerd over hun leven, hebben lage inkomens en worden slachtoffer van alcohol en drugs.“

Rita Zecher Enahoro

- BOA, Aruba in de wurggreep, is de titel van het boek van Rita Zecher. Zij ziet de wurggreep, die als huisdeur naar Aruba is getraceert en nu een ware plig is geworden, als symbool van de ellende op het eiland.
- „De boas dingen huizen binnen en eten katten en kleine honden en als het zo doorgaat straks misschien ook wel baby's.“
- De auteur woont en werkt (als kinderpsychiater) in Apeldoorn. Ze heeft vier kinderen (14, 17, 29 en 31 jaar) uit twee relaties.

- BOA, Aruba in de wurggreep
- Rita Zecher
- Uitgeverij: www.schriftverlinoonmens.nl
- Versrijningsdatum: 10 mei
- Prijs boek 17,50 euro; e-boek 15 euro

De omslag van het boek van Rita Zecher: een aanklacht tegen een falend rechtssysteem.

In de ogen van Rita is er maar een remedie. Keihard optreden. Duidlijk maken dat het niet mag en kan en hoe vreselijk de gevolgen zijn. „Er moet hulp van buitenaf komen. Een team van goed opgelede politiemensen en kinderpsychiaters. Als een samenleving de daders niet straf, gaan meer en meer gewonen mannen hetzelfde misbruikgedrag verwonen. Drugsgebruik maakt dat alleen maar erger. Drugs laten de gewerefuncties verdwijnen.“

Onder dat van alles wat ze meemaakt, door het potentieel gevaar waarin ze zich bevindt, moet Rita ernstig ziek. Ze denkt zelfs dat ze doodgaat en regelt al tes voor haar kinderen. Uitendelijk besluit ze het eiland te verlaten. „Maar dat voelde niet goed. Ik liet de kinderen in de steek. Dat gevoel van omnacht is vreselijk.“

Rita woont nu in Apeldoorn. Ze werkt bij GGNet, een instelling voor geestelijke gezondheidszorg. Ook hier zet ze steeds meer misbruikte kinderen voorbij komen. Aruba is ver weg. Om hulp te mobiliseren, heeft ze het boek geschreven, getiteld *BOA, Aruba in de wurggreep*. Het boek verschijnt op 10 mei en is een zware aanklacht tegen een rechtssysteem dat niet werkt. Ze roept ook Nederland op waakzaam te blijven. „Pedofielen zijn goed gorganiseerd en uiterst gevaarlijk. We moeten daarom wakker blijven, zorgen voor betere bescherming van onze kinderen, ook na dat ze aangifte hebben gedaan.“